

Іноземна мова, як і будь-яка інша, має два різновиди: літературну й розмовну. Відмінності, які існують між ними, обов'язково враховуються під час вивчення мови. Для того, щоб постійно отримувати знання з іноземної мови були, так би мовити, “у бойовій готовності”, необхідно постійно їх використовувати, читати й слухати іноземні тексти, безперервно вдосконалювати свої знання, розмовляючи, вивчаючи граматичну будову текстів. Головне – не боятися труднощів під час виконання граматичних вправ або аудіювання, комунікації з іншими. Доречним буде спілкування саме з носіями тих мов, які вивчаються, якщо є така можливість. Таким чином виробляється впевненість, зростає зацікавленість у подальшому оволодінні мовами.

Отже, питання сьогодення – це потреба у комунікативному зв'язку, обміні науковою інформацією, у праці, ділових взаєминах, дружбі з мовцями інших народів. Тому у ХХІ столітті важливо активно оволодівати мовами світу, бажано кількома, окрім рідної, щоб бути і професійно, і мовно компетентним у своїй сфері.

ПІДГОТОВКА ПЕДАГОГІВ У ЗАКЛАДАХ ПІСЛЯДИПЛОМНОЇ ОСВІТИ ДО ЗДІЙСНЕННЯ НАУКОВО-ДОСЛІДНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Клищенко К. В., студентка

Науковий керівник – д. пед. н, доц. Г. А. Дегтярьова

*Національний аерокосмічний університет ім. М. Є. Жуковського
«Харківський авіаційний інститут»*

На сучасному етапі розвитку суспільства в умовах глобалізації, інформатизації, технологізації освіти та інтеграції науки значно розширюються вимоги до сучасного педагога. Головною метою процесу освіти сьогодення є перехід від кількісних показників до якісних, тому змінюються вимоги до рівня та якості освіти педагогічних кадрів. Найбільше користуються попитом не просто висококваліфіковані кадри, але ті, які можуть самостійно орієнтуватися в потоці інформації, що постійно змінюється, удосконалюється, які здатні порівнювати, аналізувати, узагальнювати та знаходити найкращі рішення, тобто проводити дослідження в різних галузях знань та навчити цього своїх учнів.

Готовність до інноваційної діяльності стимулює особистісний розвиток, визначає професійну спрямованість, напрями професійної освіти, професійне самовизначення педагогічних працівників. Успішність інноваційної діяльності залежить від усвідомлення керівником і педагогічним колективом практичної значущості інновацій у системі освіти на професійному та особистісному рівнях. Аби педагоги були готові до використання освітніх інновацій, їх апробації в ході експериментів всеукраїнського та регіонального рівнів, здійснення науково-дослідної діяльності в закладі освіти, яка спрямовуватиме їхній

творчий пошук на розробку нових теоретичних концепцій, ефективних методик і освітніх технологій, заклади післядипломної освіти мають їх підготувати до такої діяльності, а також здійснювати науковий та організаційно-методичний супровід експериментів всеукраїнського та регіонального рівнів.

Нашою метою є висвітлення особливостей підготовки в закладах післядипломної освіти педагогів до здійснення науково-дослідної діяльності.

Інноваційна діяльність має здійснюватися в установленому порядку відповідно до наказу Міністерства освіти і науки України від 07.11.2000 № 522 «Про затвердження Положення про порядок здійснення інноваційної освітньої діяльності» (зі змінами), зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 26 грудня 2000 р. за № 946/5167, наказу Міністерства освіти і науки, молоді та спорту України від 30.11.2012 № 1352 «Про внесення змін до Положення про порядок здійснення інноваційної освітньої діяльності» (зі змінами), зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 18 грудня 2012 р. за № 2111/22423, наказів Міністерства освіти і науки України від 20.02.2002 № 114 «Про затвердження Положення про експериментальний загальноосвітній навчальний заклад» (зі змінами), зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 13 травня 2002 р. за № 428/6716, від 23.11.2009 № 1054 «Про внесення змін до Положення про експериментальний загальноосвітній навчальний заклад» (зі змінами), зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 16 грудня 2009 р. за № 1217/17233, наказів Департаменту науки і освіти відповідної обласної державної адміністрації, наприклад, Харківської обласної державної адміністрації «Про проведення дослідно-експериментальної роботи в Харківській області на базі закладів загальної середньої освіти і надання їм статусу експериментальних навчальних закладів регіонального рівня», а також наказів на рівні закладу освіти про здійснення дослідно-експериментальної діяльності про здійснення такої діяльності та розробки програми на основі регіональної чи всеукраїнської з обов'язковим веденням інформаційної картки закладу освіти, що має статус експериментального закладу освіти всеукраїнського чи регіонального рівня.

Дослідницькі вміння педагога формуються відповідно до основних рівней системи навчання (практиологічний, технологічний, методичний, методологічний). Для цього в закладах післядипломної освіти проводиться навчання педагогічних працівників на тематичних спецкурсах, наприклад, у Харківській академії неперервної освіти є спецкурс для вчителів-філологів за темою «Підготовка учнів до участі в інтелектуальних змаганнях та МАН», а також у межах реалізації програм дослідно-експериментальної діяльності під час проведення

різноманітних науково-практичних та науково-теоретичних семінарів за окремими програмами.

Справа педагога – використати рекомендації науки в конкретних, неповторних педагогічних ситуаціях, творчо поєднуючи відомі педагогічні засоби, видозмінюючи ці засоби стосовно до конкретних ситуацій.

Педагог-дослідник має усвідомлювати, що участь у науково-дослідницькому експерименті передбачає отримання нових наукових знань, підтвердження (чи заперечення) істинності певного положення чи ефективності методичного прийому тощо, при цьому слід пам'ятати, що науково-практичний експеримент має на меті на основі вже отриманих педагогом знань з проблеми дослідження забезпечити їхнє практичне застосування.

На думку О. Онуфрієвої, для забезпечення високого теоретичного й методичного рівня науково-дослідної роботи педагога повинні засвоїти такі вміння: 1) виявлення прихованих зв'язків та закономірностей; 2) знаходження нового у явищах, що спостерігаються; 3) правильне вживання наукових понять, використання загальноприйнятої термінології, чіткий опис фактів та явищ; 4) групування споріднених факторів за їх суттєвими ознаками згідно із загальнонауковими правилами; 5) ведення системного аналізу факторів і явищ; 6) передбачення можливих змін досліджуваних процесів, тенденцій розвитку.

Щоб навчити педагогічних працівників закладів дошкільної, позашкільної та загальної середньої освіти здійснювати науково-дослідницьку роботу, викладачі закладів післядипломної освіти мають самі постійно вдосконалювати свою професійну компетентність, що дозволить їм освоювати нові технології навчання, розв'язувати професійні завдання, керувати науково-дослідницькою діяльністю, яка здійснюється на рівні закладів освіти.

Отже, участь педагогів у науково-дослідницькій роботі є обов'язковою умовою для їхнього професійного зростання, підвищення ефективності і результативності їх педагогічної діяльності.